

почна да отстъпва въ безредие по западнитѣ склонове на височината. Ротитѣ се хвърлиха на ножъ съ викъ ура. Първа влѣзе въ окопитѣ на противника 11-а рота, като плени 30 души. Заваренитѣ на позицията турски войници бѣха избити или пленени.

Желанието за бой увлѣче полковата поддръжка — 2-а дружина — толкова напредъ, че 5-а рота бѣше се влѣла въ една линия съ дружинната поддръжка на 3-а дружина. Веднага 3-а дружина зае височината и преследва съ огънь отстъпващитѣ турци.

1-а дружина, като нѣмаше предъ себе си противникъ, настъпваше бързо и бѣ стигнала западнитѣ склонове на Герджикъ тепе, по които въ това време отстъпваха турцитѣ. Ротитѣ, особено 3-а рота, откриха по тѣхъ огънь и отстъплението на турцитѣ се обърна въ безредно бѣгство.

Скоро следъ заемане височината Герджикъ тепе тукъ пристигна и зае позиция 3/9-а не с. с. батарея. Следъ малко на сжщата позиция пристигнаха и другитѣ 2 батареи.

Последната опора на турцитѣ бѣ митническиятъ постъ, добре укрепена позиция съ отлично маскирани окопи съ траверси. Силитѣ на турцитѣ, заемащи тази височина, се оценяваха на около 2 табора съ нѣколко картечници.

Щомъ 3-а дружина зае Герджикъ тепе, турцитѣ откриха по нея огънь отъ една батарея, разположена на маскирана позиция на височината югозападно отъ с. Хаскъой. Въ сжщото време турцитѣ откриха пушеченъ и картеченъ огънь и отъ височинитѣ се върно отъ митническия постъ (в. 231).

Въ това време единъ смѣлчагъ, засмѣнъ до уши, на буенъ конь препускаше подъ градъ отъ куршуми къмъ 3-а дружина на Герджикъ тепе. Конниятъ ординарецъ Мирчевъ отъ щаба на полка носѣше заповѣдъ до дружинния командиръ да настѣпи и атакува митницата. Още тогава турцитѣ разбраха, че тѣзи хора съ сиви шинели въ царвули сж всички като Мирчева—ординареца отъ щаба на полка. Разбраха, че настѣпва началото на тежкия край на тѣхното владичество надъ българитѣ.

Въ 13:30 часа 3/9-а не с. с. батарея откри огънь по турската батарея и още съ първитѣ два взводни реда я накара да замълчи.

Като се получи заповѣдта, ротитѣ отъ 3-а дружина се спуснаха отъ Герджикъ тепе и безспирно настѣпваха къмъ митницата, като стигнаха на 800 крачки отъ турскитѣ окопи. Когато веригитѣ стигнаха на 400 крачки отъ турскитѣ окопи, командирѣтъ на полка даде сигналъ за атака. Полковата музика засвири „Шуми Марица“. Ротитѣ се понесоха на ножъ съ викъ ура. Тукъ вече нѣмаше дружинни и полкова поддръжки. Всичко бѣше се обърнало на бойна верига. Всѣки искаше да бжде напредъ, всѣки искаше да бжде пръвъ между първитѣ. Самъ командирѣтъ на полка, съ цѣлия си щабъ на коне, се понесе напредъ, настигна 9-а рота и се понесе въ общия устремъ къмъ зданието на митницата. Разколебани отъ този вихренъ устремъ, турцитѣ не дочакаха удара на ножъ и отстъпиха въ безредие къмъ Одринъ, носейки съ себе си първитѣ картини отъ българския ужасъ. Съ заемането на митницата турцитѣ бѣха преследвани съ огънь додето се закриятъ въ гънкитѣ на мѣстността.